

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

11. ÚNORA 2018

Z obsahu:

Apoštolská cesta do Chile a Peru

Z promluvy Svatého otce
Františka při generální
audienci 24. ledna 2018,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

O svátostech (2)

- strana 4 -

Pražská arcidiecéze má nového pomocného biskupa

- strana 5 -

Neposkvrněné Srdce mé Matky zvítězí

- strana 6 -

Bůh se smiluje také nad naší dobou Mons. Andreas Laun, světící biskup salzburský

- strana 7 -

Sv. Alexius a druhové - sedm zakladatelů řádu servitů

Libor Rösner

- strana 8 -

Naděje nám pomáhá jít dále

Christa Mevesová

- strana 10 -

Ani oko nevidělo... (14)

F. J. Boudreaux SJ

- strana 12 -

*„Jděte, učte všechny národy a křtěte je ve jménu
Otce i Syna i Ducha Svatého.“ (Mt 28,19)*

Apoštolská cesta do Chile a Peru

Z promluvy Svatého otce Františka při generální audienci 24. ledna 2018,
náměstí Sv. Petra v Římě

Draží bratři a sestry, dobrý den! Před dvěma dny jsem se vrátil z apoštolské cesty do Chile a Peru. [...]

Můj příchod do Chile předcházely demonstrace a protesty z různých důvodů, jak jste četli v novinách. To způsobilo, že se stalo ještě aktuálnější motto mojí návštěvy „*Mi pay os doy* – Pokoj svůj vám dávám“. Jsou to Ježíšova slova adresovaná učedníkům, která opakujeme při každé mši. Pokoj je darem, který může darovat zabítý a vzkříšený Ježíš tomu, kdo

se Mu svěří. Pokoj potřebuje nejenom každý z nás, ale i celý dnešní svět v této rozkouskované třetí světové válce... Modleme se prosím za pokoj! [...]

V první eucharistii slavené za pokoj a spravedlnost zazněla blahoslavenství, a zvláště to, které praví: „Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.“ (Mt 5,9) Toto blahoslavenství je třeba dosvědčovat stylem sblíživání, blízkosti a sdílení, a tak s Kristovou milostí posilovat tkanivo církevního spo-

lečenství a celé společnosti. V tomto stylu platí spíše gesta než slova a důležitým gestem, které jsem mohl vykonat, byla návštěva ženské věznice v Santiagu. Tváře oněch žen, z nichž mnohé jsou matkami a v náruči měly svoje maličky, vyjadřovaly navzdory všemu velkou naději. Povzbudil jsem je, aby vyžadovaly od sebe i od institucí seriózní přípravu na resocializaci, jež je vyhlídkou, která dává smysl každodenní tíži trestu. Žádné vězení nelze pojímat

Pokračování na str. 11

O naději... je také toto číslo Světla. A ačkoliv se to může zdát zvláštní, je to myšlenka plně korespondující s tím, co nám nabízí týden, do něhož právě vstupujeme: na dnešní neděli připadá Světový den nemocných, v pondělí začíná Národní týden manželství, ve středu pak doba postní. Naděje nás věrně provází, i když cíl ještě nevidíme. Je to naděje daná nám v Ježíši Kristu, našem Spasiteli, pro dny budoucí na tomto světě i pro věčnost.

Je-li člověk nemocen, přirozeně touží po uzdravení. Svoji naději vkládá do rukou lékařů, věřící také v modlitbě do rukou Božích, Panny Marie a svatých. Na počátku léčby může být cíl sice v nedohlednu, ale pokud existuje sebe-menší naděje, je ona životodárným zdrojem síly k přežití těžkých chvil. Zvláště pak, je-li prožívána ve společenství nejbližších, v rodinném kruhu. (str. 10) Pochopitelně, přijde chvíle, kdy naděje na další pozemský život nebude naplněna. Je to snad Boží zrada na víře člověka? Jak by mohla – vždyť jen On, Trojjediný Bůh, Dárce života, je jediným Pánem i nad smrtí. Vždyť, pomysleme, čeká nás mnohem lepší život na věčnosti – v nebi, ve slávě Otce, již jsme byli nuceni opustit kvůli hříchu Adama a Evy. A tak místo zoufání, že život zde na zemi jednou skončí, žijme tak, aby naše nebeská blaženost byla co největší, ne-

Editorial

boť v nebi bude vše jen odměnou za náš pozemský život. (str. 12–13)

Rovněž doba postní je nositelkou křesťanské naděje, neboť nás připravuje na správné pochopení a přijetí vykupitelské oběti Božího Syna, Ježíše. Boží smilování, které mohli zažít Izraelité před necelými dvěma tisíci lety, je stále přítomné, a tak i my smíme – a měli bychom – doufat, že se Bůh smiluje i nad naší dobou, která je opředena strachem z konce světa. (str. 7) Je však rozdíl mezi obavou a strachem. Jistě je v pořádku obávat se o osud světa, o duše mnohých lidí, když vidíme, jak panuje neláska a nenávisť – vůči Bohu i mezi lidmi, i těmi nejbližšími navzájem. Konečně, také Ježíš často ve zjeveních či ve viděních mystiků a mystiček uznaných katolickou církví varuje před satanem, který do lidských srdcí zasévá nesoulad, nenávisť a agresi. (str. 6) A neméně často nás Ježíš také vybízí, abychom činili pokání a modlili se za ty, kteří nenávisti podlehli, i za jejich oběti. Žel, i mezi katolíky najdeme mnoho těch, kdo – vědomě, či nevědomě – v sobě nenávisť, nebo aspoň určitou agresi vůči druhým pěstují. Stačí se podívat na reakce lidí při nedávných volbách v naší zemi či na – v některých pří-

padech – nepříliš vybíravý slovník těch, kdo se hlásí ke katolické víře a obhajují tu či onu stranu zastávající určité stanovisko v otázkách víry a mravů. Jak pak může obstát před satanovým vábením ateistický svět, když to nedokáže ani věřící katolíci? Možná se v tomto jednání odráží strach, že by Bůh prohrál... Ale to je přesně ten strach, který je ďábelský! Vždyť neexistuje těžší hřích než proti víře v Boha, proti jeho moci a síle, proti jeho Prozřetelnosti, proti naději, kterou nám dal! Je opravdu velký rozdíl mezi obavou a strachem... Strach často nemívá východisko...

Letošní doba postní by tedy mohla být pobídkou, abychom změnili své smýšlení. Je třeba vyjít ze své ulity a podívat se pravdě do očí, pravdě o sobě, o tomto světě. Je-li tento svět v temnotě hříchu, pak jediným světlem je hrdinská víra i věrnost Ježíšovu učení a svěření se do péče jeho Matky, která zaslápně hlavu hada – říká sám Ježíš polské mystičce Alici Lenczewské. A o toto můžeme usilovat v přípravě na Ježíšovo slavné vítězství nad hříchem a smrtí o Velikonicích. O přímlovu a pomoc pak můžeme prosit také sv. Alexia a jeho druhy, kteří svoji víru a věrnost dokonale osvědčili a již nás přešli do nebeské blaženosti. (str. 8–9) Nemějme strach a oživujme stále svoji křesťanskou naději!

Daniel Dehner

Pán tě dnes zve k sobě, abys byl svědkem jeho setkání s ubožákem, kterého postihlo malomocenství. Z pohledu na tělesnou bídu těžce nemocného si máš udělat určitý obraz o žalostném stavu duše, která je napadena hříchem.

Mezi všemi trpícími, k nimž se Ježíš obrací, jsou malomocní postižení chorobou nejtěžší a nejvíce sklíčující. Zatímco posedlé, ochrnuté, chromé, stížené slepotou, horečkou či krvácením přivádějí příbuzní a známí k Proroku Dobrodinci, tomuto ubožákovi neposlouží nikdo. Je se svou nevyléčitelnou chorobou odsouzen nejen k hroznému postupnému odumírání, které postihuje jeden úd za druhým, ale je také zbaven vši lidské opory, protože je vyhoštěn ze společenství lidí, a musí se dokonce sám postarat o to, aby se mu všichni zdaleka vyhýbali. Takový nešťastník se právem může cítit jako prokletý, kterého zavrhlí lidé, protože ho zavrhl sám Bůh.

Pokud se ti zdají předpisy Mojžíšova zákona až nelidsky tvrdé, uvědom si, že ve společnosti, která nemá k dispozici pražádný prostředek proti této pozvolné, zákeřné a nelitostné smrti, těžko by našel jiný způsob, jak chránit zdraví celého společenství. Jestliže postiženému nebylo vůbec pomoci, ani těm, kteří zůstávají zatím zdraví, není jiné pomoci než vyloučit nakažené ubožáky ze svého středu.

Při četbě přísných starozákonních předpisů, jak se chránit všeho nečistého, pomysli spíše na to, jak velice se malomocenství těla podobá malomocenství duše. Neztrácíš lehkomyšlně ze zřetele, že hříchem, a především hříchem sobectví a nečistoty, napadá a znetvořuje duši mnohem povážlivěji než vřed malomocenství? Neměl by ses se stejnou rozhodností a důsledností varovat každé příležitosti ke styku s nečistotou hříchu? Přitom nakazit se můžeš docela snadno sám, ale uzdravit se není v lidských silách. A to všechno tím spíše, že svět kolem tebe si přímo libuje v tom, co je nečisté, a ze svého středu vylučuje spíše ty, kteří chtějí zůstat čisti a neposkvřeni.

Malomocný, který se v roztrhaných šatech, s rozpuštěnými vlasy a zahalenými vousy blíží k Ježíši, nezanevřel na lidi ani neproklíná Boha a svůj osud. Jeho tělo odumírá, ale v jeho srdci neodumřela ví-

Bud' čistý!

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Na kolenou ho prosil.

ra. Ví o tom, jak Elizeus uzdravil Námana⁽¹⁾, a ví také, že má přijít Mesiáš, který přinese spásu a zdraví nejen národu, ale i jednotlivcům. Pověst o Ježíši z Nazareta se dostala až k jeho sluchu a oživila jeho naději do té míry, že chce tohoto Proroka vyhledat za každou cenu.

Co udělá, když se mu jeho tužba splnila a on stojí nyní Pánu tváří v tvář? Dříve než otevře ústa, vyjádří celý svůj vztah k Ježíši tím nejprirozenějším a nejmýlnějším způsobem: padne před Ježíšem na kolena. A nyní vysloví slova, která si dobře zapamatuj: „*Pane, chceš-li, můžeš mne očistit.*“ Mohl tento ubožák výstižněji vyjádřit svou hlubokou víru a důvěru? Dobře si všimni: pronáší modlitbu, která spíše než prosbou je velkým vyznáním a oslavou Ježíšovy moci a dobroty. Nevyslovuje, co žádá, aby Ježíš udělal, spíše se Mu dává k dispozici, aby na něm mohl zjevit svou všemohoucí lásku. Boží slitovnost a moc není třeba přemlouvat a přesvědčovat, aby tě očistila, vždyť právě proto přišla na svět, ale je třeba jí dokořán otevřít cestu.

„*Chci, bud' čistý!*“ *A ihned od něho odstoupilo malomocenství.* Mojžíšův zákon stanoví způsob, jak se má očistěný vrátit do společenství lidu, ale nikdo nepamatuje, že by se člověk, který byl *plný malomocenství*⁽²⁾, představil kněžím jako zcela očistěný. Takový div se rovná zmrtvýchvstání. „*Ukaž se knězi!*“ *Jim na svědeckví,* posílá Ježíš uzdraveného, aby viděli, že povstal v Izraeli Prorok, který nejen že respektuje Zákon, ale který má vpravdě božskou moc. A přece právě ti, kteří by měli pochopit tato znamení jako první, neuvěří. Uzdravený však nemlčí, jak mu bylo uloženo, protože jeho radost je mnohem silnější než poslušnost, a tak vyvolává rozruch, který ohrožuje Ježíšovo působení.

Nemenší zázrak se opakuje pokaždé, kdykoliv s upřímnou kající poklekáš ve zpovědnici před svým Pánem a Dobrodincem s upřímnou lítostí a důvěrou: *Vyznávám se Pánu ze své ničemnosti.*⁽³⁾

Liturgická čtení

1. čtení – Lv 13,1–2.45–46

Hospodin řekl Mojžíšovi a Árónovi: „Jestliže se u někoho ukáže na holé kůži vřed, strup nebo světlá skvrna – což bývají příznaky zhoubného malomocenství – ať je přiveden k veleknězi Árónovi nebo k některému z jeho synů kněží. Malomocný, na němž se objeví tato vyrážka, ať chodí v roztržených šatech, s rozpuštěnými vlasy a se zahalenými vousy a bude volat: Nečistý, nečistý! Je nečistý po všechen čas, pokud bude mít vyrážku. Je nečistý, bude bydlet sám, musí se zdržovat mimo tábor.“

2. čtení – 1 Kor 10,31–11,1

(Bratři a sestry!) Ať jíte, ať pijete nebo cokoli jiného děláte, všechno dělejte k Boží oslavě. Nebud' te pohoršením ani židům, ani pohanům, ani Boží církevní obci. Já se také snažím o to, abych ve všem pamatoval na druhé, a nehledím na to, co je prospěšné mně, ale na to, co prospívá všem, aby tak mohli dojít spásy. Napodobujte mne, jako já napodobuji Krista.

Evangelium – Mk 1,40–45

K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenou ho prosil: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl

Dokončení na str. 10

I kdyby tvé malomocenství bylo sebevíc pokročilé, Pán má pro tebe ta nejtěžší a nejmocnější slova: *Chci, bud' čistý!* Tento příkaz platí jak pro okamžitý stav tvé duše, tak pro celý tvůj další život: *Bud' čistý ve svých myšlenkách, slovech i skutcích.* Ať budeš dělat cokoli, *všechno dělejte tak, aby to sloužilo k Boží oslavě.* Máš totiž při každém jednání *pamatovat na druhé a hledět na to, co jim prospívá, aby mohli dojít spásy.* To je také jediný způsob, jak se máš odvděčit Pánu za milosrdné uzdravení, které vytrhuje ze smrti a vrací k životu. *Šťastný je ten, komu byla odpuštěna nepravost. Radujte se z Hospodina a těšte se všichni, kdo jste upřímného srdce.*⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. 2 Král 5,14; ⁽²⁾ srov. Lk 5,12;

⁽³⁾ Ž 32,5; ⁽⁴⁾ Ž 32,1.11

O svátostech (2)

KŘEST

Nyní se zaměříme na jednotlivé svátosti zvlášť, přičemž první je křest. Křesťanský křest byl připraven křtem sv. Jana. Ten neměl moc odpouštět hříchy, měl však pohnout lidi k lítosti a pokání a tím otevřít jejich srdce pro přijetí Spasitele. Sám Kristus se nechal Janem pokřtít, ale ne proto, že by musel litovat hříchů. Podle církevních Otců vstoupil Ježíš do proudu Jordánu, aby posvětil vody a dal jim sílu obmyt člověka od veškeré špíny hříchu. Zároveň mělo být vyjeveno Ježíšovo božství, když se otevřelo nebe, sestoupil Duch Svatý v podobě holubice a zazněl hlas: „Toto je můj milovaný syn, toho poslouchejte.“ (srov. Mt 3,17)

V prvních dobách církve byli křtěni převážně dospělí lidé. Na křest se připravovali delší dobu, během které se jim říkalo katechumeni (tak je tomu i dnes při přípravě dospělých na křest). Křtěni byli pak hromadně buď před svátkem Zjevení Páně, nebo na Bílou sobotu či v sobotu před slavností Soslání Ducha Svatého (na tyto dvě soboty pak zůstal zvyk světit svčenou vodou, což se dodnes dochovalo jen na Bílou sobotu). Křesťané prvních století měli také mnohem více jasno v tom, jakou proměnu křest v člověku působí, což bylo jistě dáno tím, že zažívali mnoho křtů dospělých a často byli svědky toho, jak se z pohana stal křesťan, z hříšníka spravedlivý.⁽¹⁾

Křest je svátost, kterou se nepokřtěný člověk stává dítětem Božím a členem (údem) katolické církve. Že Pán Ježíš ustanovil křest, víme z těchto jeho slov: „*Jděte, učte všechny národy a křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.*“ (Mt 28,19) Aby byl křest platný, musí ten, kdo křtí, mít úmysl křtít a při lití vody na hlavu křtěnce říkat: „*Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.*“⁽²⁾ Je to svátost nejpotřebnější, protože bez křtu nelze přijímat ostatní svátosti. Je-li křtěn dospělý člověk nebo starší dítě, slibuje při křtu, že se zřídka ďábla a všeho co působí, že zůstane věrný katolické víře a že podle této víry bude žít až do smrti. Za nemluvnata toto slibují kmotří.

Kmotr při křtu na sebe bere úkol pečovat spolu s rodiči (jde-li o křest dítěte)

o křesťanskou katolickou výchovu a duchovní život, zvláště kdyby dítě osiřelo nebo kdyby rodiče tuto svou povinnost zanedbávali. Za svého kmotřence⁽³⁾ se modlí. Kmotrem může být jen katolický křesťan dospělého věku. Dříve byla úloha kmotra během křestní liturgie mnohem důležitější než úloha rodičů. Byl to kmotr, který nesl dítě ke křtu. Existovalo nepsané pravidlo, že ke vzniku kmotrovství se musí kmotr křtěného dotýkat, tedy buď jej (nemluvně) držet nebo na něj alespoň položit ruku. V opačném případě by byl kmotr jen „svědkem křtu“. Toto chápání se ale dnes již skoro nevyskytuje. Podobně je to i s chápáním kmotrovství jakožto nového příbuzenského vztahu. V Tomáškově katechismu⁽⁴⁾ ještě čteme, že kmotří jsou jakoby duchovními rodiči, a proto nemohou se svým kmotřencem vstoupit do manželství. Toto ustanovení najdeme i ve sbírce kanonického práva z roku 1917, ovšem v novém Kodexu kanonického práva z roku 1983 již zakotveno není, a tak se takovéto vyloučení z uzavření sňatku považuje za zrušené. Nicméně stále platí, že kmotrem se nemůže stát rodič dítěte.

Pojďme se nyní podívat, co křest působí. Křtem se zcela smazává – odpouští – dědičný hřích, který lpí na každém člověku od dob pádu prvních lidí, Adama a Evy (dědičného hříchu byla pro zásluhy jejího Syna ušetřena jako jediný člověk Panna Maria). Je-li křtěn dospělý člověk, odpouští se mu i všechny hříchy osobní a všechny tresty za tyto hříchy, ale musí vzbudit alespoň nedokonalou lítost nad

svými hříchy. Proto má být předtím náležitě poučen o svaté víře. Po křtu může bez svaté zpovědi přistoupit ke svatému přijímání. Člověk získává od Boha milost posvěcující a s ní tři božské ctnosti (víru, naději a lásku), sedm darů Ducha Svatého a mravní ctnosti. Tak se křtem člověk narodil pro nebe. „*Nenarodil-li se kdo znova z vody a z Ducha Svatého, nemůže vejít do království Božího.*“ (Jan 3,5) Křtem se člověk mění v Krista, jak říká sv. Pavel, stává se novým stvořením (srov. 2 Kor 5,17). Člověk je při křtu přímo s Kristem ukřižován a pohřben, tedy je mu přičtena smrt Kristova tak, jako kdyby ji sám trpěl. Proto se má pokřtěný pokládat za toho, kdo zemřel hříchu. Vynoření z vody pak symbolizuje zmrtvýchvstání s Kristem, neboť pokřtěný má nyní žít novým životem milosti.⁽⁵⁾

Křest dítěte se doporučuje co nejdříve po narození, nejlépe do týdne. Dnes se často na toto doporučení nehledí a bývá zvykem křtít nejdříve po šestinedělí rodičky, resp. až bude možné, aby se sešlo široké příbuzenstvo. Rodiče by si ovšem měli být vědomi, že zemřeli nepokřtěné dítě, přetrvává v něm dědičný hřích, a tudíž není v milosti posvěcující. Duše takových dětí se nemohou dostat do nebe, byť se nedopustily osobního hříchu (ani lehkého, ani těžkého). Nicméně, jak učí církevní Otcové, jejich duše však nemůže ani do pekla a ani do očistce. Zůstává proto v tzv. předpekli – někde se mluví o limbu – které je určeno pro duše nepokřtěných dětí, jež zemřely před užíváním rozumu. Jsou tam sice bez utrpení, ve stavu přirozené blaženosti, ale nemohou patřit na Boha ve věčné radosti. Proto hrozí-li, že dítě zemře krátce po porodu, je možné je pokřtít hned. Tento křest se nazývá křest z nouze a bude o něm ještě řeč v souvislosti s udělovatelem křtu. Často se setkáváme i s názorem, že křest dítěte je nesmyslný, protože nemá žádné uvědomění, a tudíž nemůže ve víře spolupracovat, nebo že nelze za dítě rozhodovat a mělo by se počkat, až bude dospělé, aby se mohlo samo pro křest rozhodnout; nelze mu uložit povinnosti nějakého náboženství, aniž by bylo dotázáno. Na tyto námitky je jen jediná odpověď: Tak jako si dítě samo nepřivodilo dědičný hřích, tak také bez jeho vlastního přičinění může být od něj osvo-

Pražská arcidiecéze má nového pomocného biskupa

bozeno. Kromě toho včlenění se v Krista nepředstavuje žádné břemeno, ale je nejvyšším dobrodiním a milostí, jakých se může člověku dostat.

Jak jsme si již řekli v úvodu, křest lze přijmout v životě člověka pouze jednou. Vtiskuje totiž do duše nesmazatelné znamení katolického křesťana. Existují ovšem případy, kdy o křest žádají lidé, u nichž není z různých důvodů zřejmé, zda křest přijali či ne (např. chybí-li dokumenty, matricy apod.), nebo při pochybnosti, zda je jejich křest platný (např. jiná křesťanská vyznání). V tom případě se křtí podmíněně (sub conditionem) a ten, kdo křtí, říká: „Nejsi-li dosud pokřtěn, já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“

Další důležitou otázkou je: Kdo smí vlastně křtít? V Tomáškově katechismu se dočteme, že řádným udělovatelem křtu se všemi obřady je kněz – duchovní správce (farář, administrátor farnosti), nebo jiný kněz v jeho zastoupení.⁽⁶⁾ V Kodexu kanonického práva z roku 1983 stojí, že řádným udělovatelem křtu je biskup, kněz a jáhen, ale pouze na jim přiděleném území, nebo není-li tento dostupný, i katecheta nebo jiný, k tomu úkolu místním ordinářem pověřený člověk. Nikomu není dovoleno křtít na cizím území bez svolení příslušného duchovního správce, vyjma případu křtu z nouze.⁽⁷⁾ Křest z nouze pak může udělit i ten, kdo knězem není, ovšem to je dovoleno pouze v případě, hrozí-li nepokřtěnému bezprostřední smrt a není k dispozici kněz. V takovém případě smí křtít každý, dokonce i nepokřtěný člověk, ovšem za podmínky, že má úmysl křtít, jak to činí církev a při lití vody (stačí obyčejná přírodní voda, jedno, jestli sladká nebo slaná, chladná či teplá, z pramene, z řeky, z rybníka, z moře nebo z deště) na hlavu křtěnce říká: „Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“⁽⁸⁾ Materií tedy rozumíme lití nebo ponoření do vody, formou jsou pronesená slova. Pozor, při lití musí voda skutečně stékat, nestačí udělat křtěnci na čele křížek palcem namočeným např. ve svěcené vodě. Jestliže nově pokřtěný nezemře, kněz později doplní zbývající úkony slavného křtu.

V předchozím odstavci jsme si vysvětlili, jaký je rozdíl mezi slavným křtem a křtem z nouze. Církev zná ovšem ještě křest touhy a křest krve. Křtem touhy je

Papež František jmenoval 23. ledna 2018 dosavadního generálního vikáře pražské arcidiecéze Mons. Zdenka Wasserbauera pomocným biskupem. Jako titulární biskupský stolec mu byla přidělena Butrintská diecéze (Albánie). Datum biskupského svěcení nebylo v době uzávěrky tohoto čísla Světla známo.

P. Zdenek Wasserbauer se narodil 15. června 1966 v Novém Městě na Moravě. Vyrůstal ve farnosti Velká Losenice (obec Sázava). Po maturitě vystudoval Vysokou školu zemědělskou v Praze a ihned poté (v roce 1990) zahájil studia na Teologické fakultě Karlovy univerzity a od druhého ročníku v nich pokračoval v Římě na Papežské lateránské univerzitě. Na kněze byl vy-

svěcen 30. září 1996. Po dalších studiích na Papežském institutu Teresianum obhájil v roce 2003 doktorát ze spirituální teologie s prací na téma *Teologie a spiritualita diecézního kněze v církvi jako společenství na počátku třetího tisíciletí*. V letech 2000–2010 působil jako spirituál Arcibiskupského semináře v Praze a posléze pět let jako farář kostela Nejsvětějšího Srdce Páně na pražských Vinohradech. Zastával rovněž úřad vikáře III. pražského vikariátu (2014–2015). V roce 2015 byl jmenován ředitelem kurie pražského arcibiskupství a o rok později generálním vikářem. Mons. Wasserbauer je kromě toho kanovníkem Pražské metropolitní kapituly.

Podle zpráv tiskových agentur

pokřtěn ten, kdo se snaží konat dobře to, co poznává jako Boží zákon, a lituje svých hříchů z lásky k Bohu, ale nemá možnost dát se pokřtít.⁽⁹⁾ Křtem krve je pokřtěn ten, kdo ještě nebyl pokřtěn vodou a umírá jako mučedník za Pána Ježíše.

Je vidět, že křest je skutečně nejdůležitější ze všech svátostí. Proto bychom si měli den našeho křtu připomínat, a pokud možno i často obnovovat, byť jen v duchu, křestní sliby. Nejlepší příležitostí je den našich jmenin (svátek křestního patrona), po svatém přijímání nebo při nedělní mši svaté, a určitě při svatém biřmování, o kterém si něco řekneme v další kapitole.

(Pokračování)

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Srov. P. Matthias GAUDRON, *Sedm pramenů milosti*, Dědictví svatováclavské, 2014, str. 17.
- ⁽²⁾ O křestní formuli a látce bude ještě řeč níže v odstavci o křtu z nouze.
- ⁽³⁾ Podle CIC, kán. 874 dále pro kmotry platí: Musí být ustanoveni křtěncem nebo jeho rodiči, popřípadě farářem nebo tím, kdo křtí, musí mít úmysl tuto službu zastávat, musí jim být minimálně 16 let, pokud diecézní biskup nestanovil jinak nebo farář ze spravedlivého důvodu neudělil výjimku, musí být katolík, biřmovaný a již přijal svaté přijímání, nesmí být stížen žádným církevním (kanonickým) trestem.

⁽⁴⁾ František TOMÁŠEK, *Katechismus katolického náboženství*, Michael 2012, čl. 119.

⁽⁵⁾ Srov. P. Matthias GAUDRON, *Sedm pramenů milosti*, Dědictví svatováclavské, 2014, str. 18.

⁽⁶⁾ Srov. František TOMÁŠEK, *Katechismus katolického náboženství*, Michael 2012, čl. 119.

⁽⁷⁾ Srov. CIC, kán. 861–862.

⁽⁸⁾ Jakákoli změna slov (např. „Já tě křtím ve jménu Kristově...“ nebo jen „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“ apod.) nebo jakákoli změna látky (místo vody mléko nebo cokoliv jiného než přírodní voda) způsobí neplatnost křtu. Nicméně není jasné, jak je to s platností křtu např. destilovanou vodou, čajem, kávou apod., což jsou látky, o které se teologové přou a které se v krajní nouzi rychlého křtu připouští s výhradou, že přežije-li člověk, má být křest opakován se správnou vodou.

⁽⁹⁾ S tímto křtem se často setkáváme u „primitivních“ národů, kam se ještě nedostalo hlásání Božího slova nebo v uzavřených totalitních státních systémech. Nádherný příklad nám nabízejí i Skutky apoštolů v případě setníka Kornélia. O něm totiž čteme, že byl spravedlivý a sloužil Bohu, jak jen uměl. Když před ním kázal sv. Petr, sestoupil na něho Duch Svatý, ačkoli ještě nebyl pokřtěný (srov. Sk 10,44–48). Pojem křtu touhy se, žel, často zaměňuje s názorem, že ke spáse není potřeba křtu, a proto i zástupci jiných náboženství mohou dosáhnout nebeské blaženosti bez ohledu na to, zda měli či neměli možnost křest a katolickou víru přijmout. To pak vede k jevu, kdy se misie redukuje pouze na finanční a materiální pomoc misijním oblastem a hlásání katolické víry je zanedbáváno.

Neposkvrněné Srdce mé Matky zvítězí

Ve slovech určených polské mystičce Alici Lenczewské (1934–2012) prosí Pán Ježíš, abychom plnili výzvy jeho Matky týkající se obrácení, pokání a modlitby.

† Satan je bezmocný vůči těm, kteří mu nedají souhlas, kteří odmítají všechno, na čem spočinul stín zla a neshody s evangeliem. V těch temnotách, které se souhlasem lidí stále více zatemňují svět, je jediným světlem hrdinská víra i věrnost mému učení a svěření se do péče mé Matky, která zaslápně hlavu hada. (*Slovo poučení*, 308)

† Neposkvrněné Srdce mé Matky zvítězí. Ona je Matkou Církve, která je povždy svatá, nezávislá na hříších a na zradě mnoha dětí Církve.

Svatostí Církve jsem Já, moji apoštolové, moji oddaní služebníci, kteří jsou v oběti mučednictví základy a zdí, i klenbou mé svatyně. V ní jsem živý a pravdivý a v ní pomocí svých služebníků živím své děti, navracím život a přivádím do domu Otcova.

Trpí moje Církev, jako já jsem trpěl, je zraněná a krvácí, jak jsem Já byl zraněný a jak jsem cestu na Kalvárii značil svou Krví. A je poplivaná a zneuctěná, jako poplivané a ztýrané bylo moje Tělo. A potáčí se a padá, jako Já pod břemenem kříže, protože také nese kříž mých dětí, po léta i po věky.

A pozvedá se a kráčí ke zmrtných-vstání přes Golgotu a ukřížování jako mnozí svatí. Avšak brány pekelné ji nepřemohou, neboť moudrost i moc Ducha Svatého vede srdcem i myslí mého náměstka na zemi a jeho věrné spolupracovníky. A přichází úsvit a jaro Svaté Církve, ačkoliv existuje anti-církev a její zakladatel Antikrist. I když jsou Luciferovi proroci i kněží a disciplinovaná zednářská armáda a mnoho středisek i organizací v jejích službách. A třebaže existuje světový „sanhedrin“ řídicí satanovu církev na zemi. Ačkoliv si podřídili státy i bohatství a vypadá to, že všechno otrávil a vedou svět k jeho zkáze.

Antikrist není Bohem, nemůže nic stvořit, a touží jenom ničit to, co stvořil

Bůh. A ve snaze „napodobovat“ Boha mrzačí, zraňuje, znetvořuje, otravuje jedem strachu, bolesti i smrti. Anti-církev je opakem Církve pravdivé ve svých strukturách, cíli a působení. Na místě života je smrt, na místě pravdy je lež, na místě lásky – nenávist, na místě odpuštění – pomsta, na místě svobody – zotročení, na místě pokory – pýcha, na místě milosrdenství – krutost. A tak je možné vyjmenovat všechna duchovní dobra obsažená v evangeliu a rozeznat jejich protiklady, které jsou základem učení a působení těch, kteří bojují s mou Církví, s mými milovanými, trpícími dětmi.

Cesta ke spáse vede přes očistění od satanského jedu prvotního hříchu světa a každého dítěte této země. Bude dáno očistění, které na světlo Boží pravdy vyjeví lži synů temnoty a každý člověk podle vlastní vůle, tváří v tvář té pravdě, bude muset vybrat království mého Otce, nebo odevzdání se na věčnost otci lži. A svět bude zbavený pavoučí sítě Velké Neřestnice – církve Antikrista a těch z mých dětí, kteří mu sloužili.

Maria je Ta, jejímž prostřednictvím přichází obrození mé Církve, aby zazařila plným jasem Boží svatosti. Dnešní doba vyžaduje od dětí pravdu, hrdinskou víru, naději a lásku. Je třeba rozeznávat znamení času ve světle modlitby a slova Božího a plnit výzvy mé Matky a výzvy mého milovaného služebníka Jana Pavla II. a modlit se a činit pokání na úmysl zachránit mé ztracené děti. (*Slovo poučení*, 432)

† Já, tak jako moje Matka zjevující se ve Fatimě i v Medžugorje, všechny vyzývám k obrácení, k modlitbě a pokání, aby se zachránilo co nejvíc lidských bytostí a co nejvíc oblastí na zemi od úplného zničení satanem, který do lidských srdcí seje nesoulad, nenávist a agresi.

Čiňte pokání a modlete se za ty, kteří nenávistí podlehli, i za jejich oběti. A dou-

fejte Bohu ve Svaté Trojici Jedinému, aby ve vašich srdcích, ve slovech, která říkáte, a ve vašich činech byl pokoj a byla láska. Pouze tímto způsobem se postavíte té ničící vlně vzájemné nenávisti a sváru, která se přelévá světem a čím dál více ho zaplavuje. To je nové satanovo dílo po vlně totalitarismu fašistického a komunistického. Teď [mu] jde o to, aby bojovali všichni se všemi s využitím rozdílných etnických, národnostních, náboženských či jakýchkoli jiných.

Střežte se povědět slova, která zasévají nepokoj a stavějí lidi proti sobě. Je doba zmatku ve světě i v lidských srdcích, poněvadž poselství, která byla světu dána, aby se obrátil na Boží cesty, aby se společně modlil a činil pokání, byla znevážena světem i těmi, kteří vládnou zemím a vyhledávají různé ideologie, čímž mají vliv na celé lidské společenství.

Poselství vyzývající k obrácení přijali jednotlivci – jednotliví lidé – a ti jsou šířiteli míru. Ti jsou naději na záchranu mnohých z toho chaosu, který začal narůstat a který roste navzdory předstíraným ideám či snaze o sjednocení a mír.

Nic nebude sjednoceno a nebude pokoj bez obrácení – bez Boha. Naopak: nepokoj a rozpad budou narůstat a bude se šířit to, co se děje v Jugoslávii⁽¹⁾, která znevážila výzvy mé Matky, která se tam zjevovala.

Ať to, co se tam děje, je výstrahou pro svět, kterému hrozí totéž a ještě víc, pokud výzvy k obrácení budou bez odezvy. Ať je to výstrahou a napomenutím pro každého, kdo touží stavět svůj dům a svůj život bez důvěry v Boha, bez modlitby a náklonnosti k druhým lidem. Ať je také výzvou k pokání, k modlitbě a skutkům milosrdenství pro ty, kteří zůstávají se mnou a touží nést poselství lásky a míru. Amen. (*Slovo poučení*, 254)

Z Mithujcie się! 4/2017 přeložila -vv-

Poznámky:

⁽¹⁾ Jde o občanskou válku v letech 1991–2001. [pozn. red.]

Bůh se smiluje také nad naší dobou

Zpočátku téměř nepozorovaně, potom ale s přibývajícím důsledností se Evropa odcizila svým křesťanským základům a vydala se na cestu lidmi vytvořeného blahobytu – pryč od Boha. Neukazují snad krize našich dnů zřetelně na to, že obrácení je nutnou a jedinou nadějí?

Milý čtenáři, všichni jsme už jako děti měli rádi příběhy. A dodnes posloucháme raději napínavé historiky než únavné, abstraktní přednášky. Také v prostých pohádkách se většinou skrývá hlubší smysl. Tak se dnes odvažují vyprávět vám jeden příběh ze Starého zákona – starý příběh pro nový věk. Ve 2. knize královské v kapitole 22 a 23 (1–30) se vypráví:

Velekněz Chilkijáš našel jednu zapomenutou a také jemu už neznámou knihu o zákonu Božím. Rozechvělý dal tu knihu Šáfanovi, státnímu písaři, a ten z ní předčítal králi. Král byl otřesen. Dal náboženským autoritám příkaz: „Běžte a zeptejte se Pána za mne, za národ a za celé Judsko na tu knihu, která byla nalezena.“ Král to zdůvodnil: „Hněv Pána se musí rozhořet proti nám, protože naši otcové neposlušali slova této knihy a nekonali to, co je v ní napsáno.“

Šel k prorokyni Chuldě a ta řekla: „To praví Hospodin: Uvedu zlo na toto místo a na jeho obyvatele podle slov té knihy, kterou četl judský král. Protože mě opustili a jiným bohům pálili kadidlo, a tak mě uráželi vším tím, co svými rukama udělali, roznitilo se mé rozhořčení na toto místo a neuhasne.“

Králi samému Chulda vzkázala: „Slovy, která jsi slyšel, tvé srdce zjihlo. Pokořil ses před Hospodinem, když jsi uslyšel, co jsem mluvil proti tomu místu a proti jeho obyvatelům... Proto jsem tě vyslyšel.“

Potom nechal král předčítat text této knihy. On sám uzavřel přede vším lidem smlouvu s Bohem: „Bude následovat Hospodina a zachovávat jeho příkazy, svědectví a nařízení z celého srdce a z celé duše a plnit slova této smlouvy, jak jsou napsána v této knize. Všechny lid se za smlouvu postaví.“

Pak se stalo, že král nechal všechny kněze modloslužebníky sesadit, a některé dokonce usmrtit, jejich kultovní místa zničit, všechny modly, Baala a jejich předměty posbírat a spálit. Pak ale poručil král všemu lidu: „Slavte slavnost Paschy k po-

ctě Hospodina, vašeho Boha, jak je předepsáno v této knize smlouvy.“

Tento příběh pochází z jiné doby, z jiné kultury a jiné společnosti. Ano, určitě, je však otázka, jestli se tento příběh nedá velmi lehce srovnávat s námi ve 21. století, ba přímo si to žádá, protože starý příběh vyvolává pro nás nové otázky:

Výzva k obrácení při bloudění jako u GPS v autě: „Jestli je to možné, obraťte se!“

Mohla by být také dnes nějaká kniha, která by zpochybnila náš způsob života? Kdo by mohl být dnešním Chilkijášem, který by ji objevil a skrze dnešní vládcu uvedl ve známost? Když si někdo myslí, že poznává hrozící znamení doby – není v tom naděje? Co by se muselo stát, kdo by musel něco udělat, aby se naděje stala skutečností?

Dějiny jsou vlastně tak jasné, že odpovědi na otázky přicházejí jakoby samy od sebe:

Dnešním Chilkijášem může být v první řadě katolická církev a všichni ti, kteří s ní sdílejí víru v přikázání Boží a jejichž obsahu také rozumí, protože je poznali s Benediktem XVI. jako „humánní ekologii“, jako zákon „spravedlivého postoje člověka k sobě samému“. Z toho se odvodí nový, změněný duch doby, jiná politická korektnost, která odmítne jedovatou směs ideologií, jež dnes vládne.

Nositeli naděje takového biblického myšlení, tohoto „nového“ myšlení, by měli být teologové a filosofové „zdravého rozumu“. Roli kajícího krále by měli převzít ti politikové a také biskupové, kteří pochopili, že nejenom řečnění, ale také

mlčení může být hříšné, když držitel strážného úřadu vidí přicházet nepřitele, ale nevaruje, aby se nedostal na pranýř médií.

Ti cizí bůžkové, kteří by měli být společně odmítnuti, jsou panující lobby, která proměňuje lidský život v divočinu, zavádějí absurdity, jako je homosexuální „manželství“, a chtějí pomocí genderu ve svém opojení moci vytvořit nového, člověkem samým vytvořeného člověka, s jiným „stavebním plánem“, než je ten, který zní: „Bůh stvořil člověka jako muže a ženu!“

Tak naléhavě nutné nové zhodnocení našeho života by mohlo a mělo být vedeno varujícími prorockými slovy, jako je třeba: „Budou pykat, protože vlastní sílu povýšili na svého boha.“ (srov. Hab 1,11)

Při této „síle“, z níž udělali modlu, bychom mohli připomenout nemorální biotechniky dneška, nebo také hořkou ironii proroka Jeremiáše: „Jsou to děti, jež neuvažují, nerozlišují; jsou moudré na to, aby konaly zlo, dobro však konat nedovedou.“ (Jer 4,22)

Ovšem, takové obrácení se dá těžko představit. Vytvářet strach není dobrým prostředkem pro svět a jeho ozdravení. Je to pravda, ale strkat hlavu do písku, když nebezpečí už cítíme na vlastním těle, není také dobré. Neděláme to ani v jiných otázkách, nýbrž pozorujeme, ptáme se proč a hledáme naději na udržení míru, svého životního prostředí a svého zdraví.

Když se „necháme obměkčit“ jako onen král v příběhu, máme jistou naději: Bůh se smiluje také nad naší dobou, jako to dělal vždy znovu, a rád to znovu udělá! To není prázdné přání a „lepší domněnka“ jako předpověď počasí na příští týden, nýbrž jistá naděje. To potvrzují také poselství z Fatimy.

„Jestli je to možné, obraťte se,“ říká někdy naše GPS v autě. Bible to řekla daleko dříve a častěji a předložila také možnost, jak to udělat. Udělala to názorně a doslova, aby nám tím pomohla dosáhnout cíle našeho doufání. Nebylo by rozumné zkusit to?

Z VISION 2000 - 6/2017 přeložil -mp

Sv. Alexius a druhové – sedm zakladatelů řádu servitů

Bylo jich sedm, když v roce 1239 zakládali nový řád. Trvalo sedm desetiletí, než byl potvrzen papežem. Dočkal se toho jediný z nich – Alexius. Všichni se však dočkali svatořečení.

Bylo 15. srpna 1233, slavnost Nanebevzetí Panny Marie. V tento den se sedm bohatých florentských kupců vypravilo do kostela, aby se jako vždy při nějakém mariánském svátku společně modlili a chválili nebeskou Matku. Jmenovali se Alexius Falconieri, Bartoloměj Amidei, Benedikt Antella, Bonfilius Monaldi, Gerardin Sostegno, Jan Bonagiunta Monetti a Hugo Lippi-Uguccioni. Během modlitby se jim zjevila černě oděná Matka Boží a vyzvala je k tomu, aby se nadobro odřekli světa a zcela se odevzdali do služby Ji a jejího Syna.

Šlo o vážené měšťany se solidním postavením a jméním, proto vzbudilo velký rozruch, když se všech sedm rozhodlo rezignovat na svůj obchod i na své místo v městské radě a rozdat majetek chudým. V den Narození Panny Marie, 8. září, se odebrali do zapadlé vesnice Caramasca, kde navlékli žínice a šedivé hábity z hrubé vlny opásané kusem provazu, a usadili se společně v jednom tamním domě, aby zde, stranou světa, vedli kající život plný modliteb a postů. Chtěli tak mj. přinášet Pánu Bohu zadostiučinění za hříchy svých současníků. Stanovili si jednoduchá pravidla společného života, jež sestávala z naprosté chudoby, tuhé pokání, poslušnosti vůči duchovní autoritě a úcty k Panně Marii. Obzvláště poslední jmenované pro ně nebylo žádné novum, byli už jistý čas členy mariánského modlitebního bratrstva Laudesi, v jehož rámci se scházeli ke společnému zpěvu žalmů a mariánských hymnů ke cti Bohorodičky.

Otázku poslušnosti pak prokázali nejvíce tím, že požádali místního biskupa Ardinga o svolení, aby takto v komunitě mohli žít. Nešlo totiž svévolně zakládat bez ordinářova uznání bratrstva, či dokonce řády. Byly to časy, kde povstávaly všelijaké heretické sekty, proto bylo nutné obdržet potvrzení od církevní autority, jež prohlásí, že nejsou v ničem v rozporu s nevěstou Kristovou. V lednu roku 1234 se tedy vydali pro toto potvrzení zpět do Florencie, kde vyvolali značné pozdvižení. Přece jen od jejich rozhodnutí ne-

uběhlo tolik času, aby se na ně zapomnělo. Ještě nedávno tvořili elitu florentské společnosti, nyní zde kráčeji v chatrných kutnách... Uprostřed všeobecné vřavy jim Bůh připravil chválu z úst nemluvnátek, když tito maličci začali znenáhla v náručích svých matek volat: „*Ecco i servi della Madonne!*“ – „*To jsou služebníci Marii!*“ Bude sice ještě nějaký čas trvat, než vznikne takto nazvaný řád, ale právě jako servité, tj. služebníci, budou později jeho příslušníci známi po celém světě.

Vraťme se ale prozatím k našim sedmi mužům, jimž florentský biskup povolil jejich nový způsob života praktikovat. Neměli zprvu vůbec v úmyslu nějaký řád zakládat a přijímat nové členy, chtěli jen podle příkazu Nejsvětější Panny žít mimo tento svět životem modlitby, usebranosti a pokání.

Avšak již brzy se o nich mluvilo po celém okolí, takže museli čelit návalu zájemců o vstup do svých řad. Jestliže první křesťané žili tak, že nevěřící okolí slovy „*hle, jak se milují*“ žaslo nad jejich vzájemnou láskou, tak pro první servity to platilo beze zbytku též. Počet těch, kdo toužili podle jejich vzoru dát vale světu, rostl, takže nakonec byli v květnu roku 1234 nuceni opustit domek, který až dosud obývali, a s vidinou dosažení většího klidu přesídlili na úpatí strmé hory

Sv. Alexius a druhové

Monte Senario. Zde si v rozvalinách někdejšího hradu vybudovali nejprve kapli a poté si postavili skrovné obydlí pro sebe. Na prostou obživu si vydělávali prací, byli též připraveni poskytnout duchovní radu všem, kdo je vyhledali ve svých těžkostech. Ještě zintenzivnili už tak tvrdé skutky pokání a teprve na příkaz samotného papeže svou kající praxi zmírnili. Řehoř IX. jim rovněž na začátku onoho roku 1239 skrze svého posla Gottfrieda z Cahatillonu doporučil založit nový řád. Sedmero poustevníků zmírnilo své kající skutky a obratem Svatého otce požádalo, aby jim dal stanovy. Než tak stihl Petrův nástupce učinit, předběhla ho Panna Maria, která si svých sedm vedla osobně.

Dne 28. února se uprostřed tuhé zimy zazelenala u Monte Senaria jimi založená a obdělávaná vinice a vinné keře se obsypaly trsy hroznů. Zpravili o tomto zázraku biskupa Ardinga. Tomu se předešlou noc zdál sen, v němž viděl vyrůstat z keře vinné révy sedm ratolestí. Do toho zaznělo ujištění Panny Marie, že se tento vinný keř rozšíří do celého světa. Ardingo si spojil sen se zázrakem, pověděl jim o něm a povolil jim přijímat do svého středu každého, kdo o to požádá. Slíbili, že počínají Velikonocemi tak budou činit.

Byl Velký pátek roku 1239. V tento den se sedmi bývalým florentským měšťanům znovu zjevila Nejsvětější Panna. Byla opět černě oděná, v jedné ruce držela palmu, v druhé reguli sv. Augustina s nápisem „*Servi Mariae*“. „*Vybrala jsem si vás za své služebníky, abyste v mém jménu obdělávali vinici mého Syna,*“ oznámila jim. „*Tento můj černý šat vám má připomínat bolesti, které jsem vytrpěla pod křížem.*“ Zjevila se opětovně i biskupu Ardingovi a přikázala mu, aby jejím sedmi služebníkům udělil černý hábit. Na Zmrtvýchvstání pak od nich s radostí přijal řádové sliby a odevzdal jim černý řádový hábit opásaný řemenem a škapulíř, klobouk a pelerínu stejné barvy. Brzy povstaly první kláštery – v Sieně, Pistoii a Arezzu.

Když se sedmi zakladatelů kdosi zeptal na charisma jejich řádu, odpovídali,

že jim nejde o to konat něco závratného, ale chtějí prostě být pro svět svědectvím bratrského života a služby podle příkladu Matky Boží. Jestliže ona spěchá za Alžbětou, aby jí sloužila, jestliže se zcela obyčejně lidsky obrací na Ježíše, když svatebčanům pochybí víno, jestliže spolu s jedenácti apoštoly bdí a očekává seslání Ducha Svatého, pak oni, její služebníci, nemohou jednat jinak. Jejich touhou je být věrnými Panně Marii, které archanděl zvěstuje radostnou zvěst, Marii, která zpívá Magnificat, Marii, která stojí pod křížem.

Řád servitů (Ordo Servorum Mariae, OSM), služebníků Panny Marie, jenž klade důraz na naprosté a bezvýhradné zasvěcení se Matce Boží, rozjímání o jejich bolestech a následování jejich ctností, byl potvrzen až v roce 1304 papežem Benediktem XI. bulou „Dum levamus“. To už z montesenarijského výhonku vypučelo na 10 000 ratolestí.

Tohoto aktu se dožil jediný ze sedmi zakladatelů – Alexius Falconieri, tehdy asi 105letý. Narodil se někdy kolem roku 1200 v rodině bohabojného kupce Bernarda Falconieriho. Vliv otce i celého okolí ho přiměl ke vstupu do modlitebního bratrstva Laudesi, jehož náplní byla krom výše zmiňované úcty k Nejsvětější Panně i péče o chudé, sirotky, vdovy a vězně. Vypadalo to, že Alexius po otci převezme zdárně se rozvíjející obchod, leč místo toho se se svými šesti druhy, rovněž kupci, stejně jako ještě relativně nedávno sv. František, všeho zřekl a rozhodl se zasvětit svůj život Bohu a Panně Marii, jak již bylo řečeno. Žil pak velmi zbožně a pokorně životem pravého služebníka Mariina. Jako jediný z původní sedmičky se nenechal vysvětit na kněze – z pokory toužil zůstat obyčejným bratrem, necítil se hoden stát se nositelem Kristova kněžství.

Zemřel 17. února 1310 v Monte Senariu, kde byl též pochován. Dne 1. prosince 1717 jej papež Klement XI. beatifikoval, 3. června 1725 pak Benedikt XIII. za blahoslavené prohlásil i zbylých šest jeho druhů. Všechny společně 15. ledna 1888 prohlásil za svaté papež Lev XIII. jako Sedm zakladatelů řádu servitů. Jindy se uvádějí jako „Sv. Alexius a druhové“, popř. obojím způsobem. Liturgická památka připadá na den úmrtí posledního z nich – na 17. února.

Za uplynulý rok bylo zabito 3 066 křesťanů

Nevládní křesťanská organizace *Open Doors* na začátku ledna uveřejnila každoroční seznam 50 zemí, kde jsou nejvíce utlačováni křesťané. Celkový počet lidí zemřelých pro svoji víru v období od listopadu 2016 do října 2017 byl 3 066.

Organizace *Open Doors* vyhodnotila nejhorší podmínky a nesvobodu v praktikování křesťanství již po šestnácté v Severní Koreji, kde žije údajně 300 000 věřících. Nižší počet křesťanských komunit žije v Afghánistánu a Somálsku; tyto země se tak umístily na dalších příčkách.

Súdán, Pákistán a Eritrea jsou dalšími zeměmi na seznamu, kde ale křesťanská menšina čítá miliony lidí. Velmi špatné podmínky mají také věřící v Libyi, Iráku, Jemenu a Iránu. V Indii je téměř 64 milionu křesťanů perzekuováno, radikální hinduistické skupiny se

zde totiž snaží očistit národ od islámu i křesťanství.

Nejvíce perzekucí křesťané zažívají od skupin radikálního islámu. Silící utlačování věřících nyní pozoruje organizace *Open Doors* ve Střední Asii, kde nastává jakési obrození islámu. Týká se to zejména Uzbekistánu, Tádžikistánu, Kazachstánu nebo Ázerbájdžánu, který se na seznamu monitorovaných zemí objevil poprvé, a to na 45. pozici.

Celkově se podle organizace dotýká útlak až 215 milionu křesťanů, z nichž 1 252 se stalo ve sledovaném období obětmi únosu a 1 020 obětmi sexuálního násilí. Terčem útoku se stalo 793 kostelů, v předchozím roce byl počet vyšší, a to 1 329.

Podle www.cirkev.cz
(Zdroj: ČTK, open-doors.org)

Národní týden manželství

Každý rok v týdnu památky sv. Valentýna probíhá *Národní týden manželství*, který je příležitostí pro všechny páry zaměřit se na svůj vztah. Letos je to **ve dnech 12. – 18. února**. Národní týden manželství vznikl v roce 1996 ve Velké Británii, v roce 2007 se poprvé konal v ČR a v současné době se připravuje ve více než dvaceti dalších zemích světa. Cílem akce je posílit vztahy

v manželství a zvýraznit potřebu zabývat se otázkou vztahových dovedností jako předpokladů dobrého manželství, a též motivovat laickou a odbornou veřejnost, média i veřejně známé osobnosti, aby alespoň jednou za rok podpořili důležitost manželství. Více informací lze najít na www.tydenmanzelstvi.cz.

-red-

Vždycky, když ke mně přijdete, je moje Srdce pro vás otevřeno

„Když budete chtít vidět obraz mojí lásky, podívejte se na moje Srdce. Nic nemluví více o mojí lásce. Nechal jsem je otevřít pro vás, abyste je mohli stále vidět. Pohledte na toto ohnisko mojí lásky. Vždycky, když ke mně přijdete, je moje Srdce pro vás otevřené. Je otevřené pro všechny. Vstupte do něho. Přes svoje Srdce vás přijmu do krevního oběhu své lásky. Pak bude každý úder vašeho srdce vycházet z mého Srdce a bude vás naplňovat životem a láskou. Všecko, co je ve vás nemocné a nečisté, co je slabé a chudobné: budu vás posvěcovat a posilovat, a všechny vaše rány a zranění bude ošetřovat moje milující péče. Také žijev hříchů a vin se bude dotýkat moje ruka plná lásky. Nic neujde mojí lásce, protože moje Srdce je zajedno se Srdcem Otce. Otec má však Srdce, které odpouští, protože On jediný je Lásky.“

(Sestra Františka Marie od Ukřižované Lásky.
Z knihy „Láska Boží a rány Ježíšovy“)

Ze *Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt* 20/2014 přeložil -mp-

Naděje nám pomáhá jít dále

O velké síle rodinné soudržnosti

Krajní situace existenční nouze jsou výzvami, které často přesáhnou možnosti člověka. Ten, kdo je zakotven v důvěrném společenství, jakým je rodina, může zmožňovat naději lépe a může situaci překonat. Christa Mevesová to ilustruje na jednom dojemném příkladu.

„Vidíte to přece sami,“ říká lékař manželům, kteří napjatě sedí před ním. „V podstatě nám nezbyvá ani minuta, abychom čekali s operací. Samotnou dialýzou to vaše ledviny nezvládnou. Potřebujeme – pokud možno už dnes – předběžná vyšetření dárců. Řekli jste, že jste se už rozhodli, že by se ve vaší velké rodině našli dárci, ale tyto osoby by se měly nejpozději zítra ráno dostavit sem na kliniku k prvním předběžným vyšetřením, protože je nepravděpodobné, že bychom ihned našli nejlepší ledvinu, která by byla vhodná k vaší. Říkám vám už teď: Zeptejte se příbuzných, nejpravděpodobněji najdeme vhodný orgán.“

Ještě v šoku sedí Berthold, ledvinový pacient, a jeho žena Clarissa ve svém autě po naprosto jasném vyjádření nefrologa. „Musíme je hned obvolat,“ začíná mluvit jako první manželka. Myslí tím tři bratry Bertholdovy. Dva bydlí nablízku, ale „Andreas by si musel ihned zařídít let ze Stuttgartu do Berlína,“ říká Clarissa.

„Ano, musí se neprodleně přihlásit,“ přikyvuje Berthold a poslouchá obšťastňující hlas své ženy, která už začíná telefonovat: „Ano, jasně, děkujeme ti,“ a k Bertholdovi pokračuje: „Už si objednal pilota. Ještě dnes přistane u nás.“

„Ale nevynecháme z toho raději matku?“ říká Berthold, který už nastartoval auto. „To musíš rozhodnout sám,“ odpovídá Clarissa. „Ale neublížil bys jí tím?“

Bertholdova matka opatruje doma čtyři děti těchto manželů. Ona, šedesátiletá,

pracuje stále jako vychovatelka, vzala si na delší dobu dovolenou, protože by chtěla být se svým nejstarším synem po dobu očekávané operace. Ale dala se k dispozici jako potenciální dárkyně ledviny: „Když bude moje ledvina nejhodnější,“ přemýšlela. Pak by se postarala o domácnost paní Schmidtová, sousedka, pokud by se Clarissa nemohla vrátit domů. „Tato hodná vdova zná dobře vaše děti a je obeznámena také s vaším bytem.“

Tak reaguje se svým smyslem pro realitu Bertholdova matka. Ta měla už dříve těžký osud. Právě když se jí narodilo nejmladší z jejich čtyř dětí, zhroutil se na svém pracovišti a zůstal mrtev její 38letý manžel. Spolu se svými rodiči pak vychovávala čtyři syny. Také ti se teď ihned přihlásili jako možní dárci ledvin.

Manželé přijeli domů. Matka vyšla oběma vstříc. Podívala se na svého syna a na svou snachu a přímo se odvážila: „Pokračuje to dál?“ ptá se. „Svůj kufřík mám už připravený.“

Už začátek tohoto příběhu vypráví o úžasné spolupráci v rodině, jaká v takové krizové situaci v rodinách vůbec není samozřejmá. Ale tato rodina byla právě pevně stmelena onou tehdejší katastrofou, kdy se vytratil mladý otec rodiny.

Příští den začala na klinice rozsáhlá předběžná vyšetření pacientových tří bratrů a jejich matky, aby našli nejhodnějšího dárce, protože na tom záleželo všchno. Při tom jde o život nebo o smrt, zda

novou ledvinu tělo pacienta přijme, nebo ji jako cizorodý prvek vyloučí. Je to sice naděje, ale také těžká chvíle pro všechny zúčastněné.

S obrovským napětím očekávali všichni od primáře výsledek vyšetření. Sděлил jim: „Ukázalo se, že ledviny všech tří bratrů, žel, nejsou vhodné. V úvahu přichází jenom ledvina jeho matky, a to dokonale.“ Mlčky se všichni podívali na matku. Stála vzpřímená, jako by ještě naslouchala. Všechny pohledy strnuly. Potom řekla jasným, pevným hlasem: „Ano!“ Berthold šel k matce a mlčky ji objal. Plakal. Teď plakali všichni...

Lékař sdělil termín operace. Na zpáteční cestě všichni mluvili o podrobnostech. Také jedna švagrová chce pomoci v domě, zatímco Clarissa si obstarala místo na klinice jako průvodkyně svého muže.

V den operace se celá další rodina, včetně prarodičů patientského páru shromáždila v připravené čekárně. Zavládlo ticho přerušované příležitostně společným mumláním. Seděli v kruhu – více nebo méně sklonění a se sepjatýma rukama. Modlili se téměř bez ustání. Hodiny běžely pomalu. Občas šel někdo ven, někdy s lahví nápoje. Místy zaznívá „Otče náš“, jiný se modlí bolestný růženec. Někteří se přidávají.

Konečně vstoupil primář: „Mohu vám sdělit výborný průběh transplantace,“ řekl. Napětí povolilo. Potom potřásání rukou, objetí.

Další modlitby naděje tak semknuté rodiny ukazovaly na konečný úspěch. Pacient Berthold mohl už za několik týdnů nastoupit na svoje pracoviště a také jeho matka mohla po několika týdnech zotavení nastoupit ke svým pracím se znovu získanou vnitřní radostí a s nezmenšenou silou. A mladá matka Clarissa nevynechá při svých večerních modlitbách s dětmi nikdy průpověď: „Naděje ať nás provází, i když cíl ještě nevidíme.“

Tento příběh skýtá poznání, že soudržnost rodiny – a zřejmě zvláštním pozhénáním věřící rodiny – je možné s udivující pravděpodobností zvládnout úspěšně existenční nouzi daleko lépe, než by to mohla udělat jednotlivá osoba.

Naděje pevně spočívající na víře je v nouzi a utrpení prvkem silně udržujícím život.

Z VISION 2000 - 6/2017 přeložil -mp-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď čistý!“ A hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn. Ježíš ho hned poslal pryč a přísně mu nařídil: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a přines oběť za své očištění, jak nařídil

Mojžíš – jim na svědectví.“ On odešel, ale začal to horlivě rozhlášovat a tu událost rozšiřovat, takže Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. Ale přesto k němu chodili lidé odevšad.

Apoštolská cesta do Chile a Peru - dokončení promluvy Svatého otce ze str. 2

bez této resocializační dimenze. Chybí-li totiž tato naděje na začlenění do společnosti, stává se vězení nekonečným mučením. Pokud se však usiluje o toto začlenění - také ti, kdo jsou odsouzeni na doživotí, se mohou začlenit - a to prací pro společnost ve vězení, otevírá se dialog. Tuto dimenzi začlenění má proto nápravné zařízení vždycky zahrnovat.

Spolu s kněžími a zasvěcenými osobami a s chilskými biskupy jsem prožil velice intenzivní setkání, k jejichž užitečnosti přispěla účast na utrpení způsobeném zraněními, jimiž je církev v této zemi sužována. Utvrdil jsem své bratry zejména v odmítání jakéhokoli kompromisu se sexuálním zneužíváním nezletilých a současně v důvěře k Bohu, který touto těžkou zkouškou očisťuje a obnovuje svoje služebníky.

Dvě další mše byly slaveny na jihu a severu Chile. Ta na jihu v Araukánii, zemi obývané indiánským kmenem Mapučů, proměnila v radost dramata a námahy tohoto lidu a vyslala výzvu k pokoji smířujícímu různosti a odmítajícímu každé násilí. Mše na severu v Iquique mezi oceánem a pouští byla chválou na setkání mezi národy vyznačující se zejména lidovou zbožností.

Setkání s mládeží a na Katolické univerzitě Chile odpovědělo na centrální problém nabídky smyslu života novým generacím. Mladým jsem zanechal program svatého Alberta Hurtada: „Co by udělal Kristus na mém místě?“ A univerzitě jsem nabídl model integrální formace, jež tlumočí katolickou identitu na schopnost účastnit se vytváření jednotných a pluralitních společností, kde nebudou konflikty zakrývány, nýbrž řešeny v dialogu. Vždycky existují konflikty, i doma, vždycky. Zachází-li se však s nimi špatně, je to ještě horší. Netřeba konflikty skrývat pod postel. Jsou-li vytaženy na světlo, čelí se jim a řeší se dialogem. Pomyslete na drobné konflikty, které zajisté máte i u sebe doma. Netřeba je skrývat, nýbrž vyrovnat se s nimi. Najděte si čas a mluďte o nich. Tak se řeší konflikt: dialogem.

V Peru znělo motto návštěvy: „*Unidos por la speranza* - Sjednoceni v naději“. Sjednoceni nikoli sterilní uniformitou,

takže všichni jsou stejní - to není jednotu, nýbrž veškerým bohatstvím rozdílů, které jsme historicky a kulturně zdědili. Příznačně to dosvědčilo setkání s peruánskými národy Amazonie, které rovněž zahájilo přípravy ke Všeamazonské synodě svolané na říjen roku 2019, jakož i společ-

né momenty s obyvatelstvem Puerto Maldonada a s dětmi z útulku „Malého prince“. Společně jsme odmítli ekonomickou a ideologickou kolonizaci. [...]

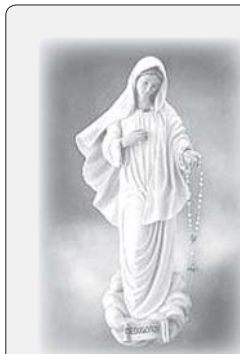
První mši na veřejnosti jsem sloužil na břehu oceánu ve městě Trujillo, kde loni bouře zvaná „Nino costiero“ tvrdě zasáhla tamější obyvatele. Proto jsem je povzbudil, aby čelili nejenom jí, ale také dalším bouřím, jako je kriminalita, nedostatek vzdělání, práce a bezpečného bydlení. V Trujillo jsem se setkal s kněžími a zasvěcenými osobami severního Peru a podělil se s nimi o radost z povolání,

poslání a odpovědnosti za společenství v církvi. Vybídl jsem je, aby docenili bohatství paměti a věrnosti svým kořenům. K těmto kořenům patří lidová úcta k Panně Marii. V Trujillo se konala také mariánská pobožnost, na níž jsem korunoval Pannu Marii de la Puerta a prohlásil ji za „Matku Milosrdenství a Naděje“.

Závěrečný den cesty se konal v Limě a měl silný duchovní a církevní akcent. V nejslavnější peruánské svatyni, kde se uctívá obraz Ukřižovaného zvaný „Senor de los Milagros“, jsem se setkal s 500 klauzurními řeholnicemi kontemplativního života, jež jsou skutečnými „plicemi“ víry a modlitby pro církev a celou společnost. V katedrále jsem ve zvláštní modlitbě prosil o přímluvu peruánských světců, po níž následovalo setkání s biskupy této země, kterým jsem nabídl jako vzor postavu svatého Turibia z Mogrovejeja.

Také mladé Peruánce jsem odkázal na světce, kteří neztráceli čas „vytvářením“ vlastního image, nýbrž následovali Krista, který na ně s nadějí shlížel. Ježíšova slova dávají vždycky smysl všemu, a tak také evangelium poslední Eucharistie shrnulo Boží poselství určené jeho lidu v Chile a Peru: „Obraťte se a věřte v evangelium.“ (Mk 1,15) Takto - naznačuje Pán - obdržíte pokoj, který vám dávám já, a budete sjednoceni v naději. To je víceméně shrnutí této cesty. Modleme se za tyto dvě sesterské země, Chile a Peru, aby jim Pán žehnal.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně zkráceno)*

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Tento čas ať je pro vás časem modlitby, aby Duch Svatý, skrze modlitbu sestoupil na vás a dopřál vám obrácení. Otevřete svá srdce a čtěte Písmo svaté, abyste podle svědectví i vy byli blíže Bohu. Hleďte, děti, nadevšecko Boha a Boží věci a nechejte zemi vše pozemské, neboť Satan vás přitahuje do prachu a hříchu. Vy jste zváni ke svatosti a stvoření pro nebe. Proto hleďte nebe a nebeské věci. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje, 25. ledna 2018

Ani oko nevidělo... (14)

Hlava XIV.

O RŮZNÝCH STUPNÍCH NEBESKÉ BLAŽENOSTI

Poznali jsme, že světlo slávy je nová schopnost nebo prostředek, aby vyvolení viděli a požívali Boha. Nyní se budeme snažit pochopit, jak se stupňováním toho světla stupňuje přerozmanitě nebeská blaženost a požívání Boha.

Abychom pochopili, jak stupňováním duševního povznesení se velmi různě stupňuje požitek z blaženého patření, musíme napřed zkoumat, v čem záleží různé stupně potěšení z tvorů zde kolem nás. To nám bude zrcadlem, kde budeme moci spatřit sice slabý, ale věrný obraz ohromného rozdílu mezi nejvyšším a nejnižším stupněm v nebi.

Abychom se mohli z tvorů těšit, k tomu nestačí, že jsme jimi obklopeni; musíme být ještě i vybaveni orgány nebo schopnostmi, skrze které můžeme vnímat a osvojovat si požitky, které nám podle své přirozenosti mohou poskytovat. Vzácný koncert, který je nám tak vznešeným požitkem, neposkytuje hluchému vůbec nic, protože hluchý člověk nemá orgán schopný ke vnímání toho požitku. Pro něho tedy jako by líbezná hudba ani nebyla.

Ale to není ještě všechno. Nejenže závisí naše potěšení na tom, máme-li vnímací schopnosti, ale i velikost nebo stupeň požitku závisí na vývoji a dokonalosti vnímacích čidel a schopností. Čím lépe jsou tyto orgány vyvinuty a vycvičeny, tím mocnější a uspokojivější je požitek z předmětu, kdežto osoby s méně vyvinutými schopnostmi vnímají mnohem méně, ačkoliv předmět je pro všechny týž.

Představme si tisíce lidí, kteří četli některé literární dílo, např. Homérovu Illiadu. Všichni měli zdravé oči a všichni uměli číst, všichni měli knihu stejně dokonalou. Všichni měli jakýsi požitek ze čtení této krásné básně. Ale měli všichni požitek stejně veliký? Jistěže ne. Ani dva jednotlivci neměli úplně stejné potěšení z četby. Každý pojal a osvojil si jen určitý, svůj vlastní požitek, větší nebo menší podle duševního vzdělání. Proto nadaný a vzděla-

ný člověk je unesen krásou a vznešeností některých statí této knihy, méně vzdělaný nevidí v ní smyslu ani krásy a snad omrzele knihu odloží.

Tento příklad nám snad postačí, abychom si na něm ukázali, že míra požitků závisí na stupni vývoje a na dokonalosti vnímacích mohutností. Tak je tomu i u vyvolených v nebi. Vidí a požívali Boha všichni, milují Ho a radují se z Něho. Z toho však nijak neplyne, že by Ho všichni požívali v blaženém patření v téže míře. Čím to? Každý z nich vidí Boha a raduje se z Něho jen podle svého osobního vývoje a podle toho, jak je duševně povznesen světlem slávy. A protože toto oblažující světlo je dáno každému podle jeho osobních zásluh, plyne z toho, že každý vidí a požívá Boha tím více, čím světlejší život vedl na zemi.

Proto ti, kdo konali ctnosti až hrdinsky, ti, kteří obětovali radosti tohoto světa, čest, majetek i vlastní život pro Boha, mají v nebi vlohu poznávací nejvyšší zvelebenou a povýšenou, a proto též nejvyšší stupeň blaženosti. Ti vidí božskou Podstatu nejjasněji a nejdokonaleji. Jsou povzneseni výše a pronikají neobsáhlou bytností Boží hlouběji. Vidí více z Boží krásy, moudrosti, dobroty a z ostatních Božích dokonalostí a mají mnohem větší účast v Boží přirozenosti. Slovem: větší zušlechtnění jejich rozumu silnějším světlem slávy je pro ně pramenem větší a dokonalejší radosti z blaženého patření, kdežto osoby s menší ctností, ačkoliv jsou též dokonale šťastny, požívali mnohem nižšího stupně blaženosti.

Ale ani to ještě není všechno. Viděli jsme výše, že blažené patření nezáleží jen v patření na nesmírnou krásu Boží a že pouhé vidění Boha, kdyby bylo odděleno od vlastnictví Jeho, nemohlo by nikoho učinit šťastným. Proto v patření na Boha je obsaženo i jeho vlastnictví. Z patření na nejvyšší Dobro vzniká silná láska, skrze kterou v Něm spočíváme a Ho požíváme. Nyní je jasno, že silnější světlo slávy čili větší povznesení ducha zapaluje duši mocnější láskou k Bohu. Zjevuje jí nejen více z jeho nesmírné krásy, ale z jeho nevýslovné lásky k ní; tím se zvětšuje i její láska k Němu. Čím větší však je láska me-

zi Bohem a duší, tím dokonalejší a úplnější je i spojení mezi nimi, a tedy tím vyšší blaženosti duše požívá.

Tak tedy všichni svatí vidí, milují a požívali Boha v blaženém patření; a přece v nesmírném množství dítek Božích nejsou snad ani dvě duše na témže stupni blaženosti. Požívali tím vyšší blaženosti, čím vyššího povznesení ducha si zasloužily svatým životem. Nejenže jsou různé stupně nebeské blaženosti, ale mezi nejvyšším a nejnižším stupněm je přímo propast. Tato propast je tak veliká, že nejnižší nikdy nebudou moci dosáhnout štěstí nejvyšších. Snáze by mohla na tomto světě nejnižší a poslední služka v královském paláci dosáhnout hodnosti a slávy královny než nejnižší v nebi stupně nejvroucnějšího spojení s Bohem. Každý je šťasten na tom stupni a v tom povýšení, které si zasloužil, ale na tom stupni každý zůstane a musí zůstat po celou věčnost.

Ať jsme na tomto světě sebeubožejší, nevědomější a bezvýznamnější, můžeme v nebi dosáhnout vysokého stupně slávy. Tam to není jako zde na zemi, kde často nahodilé okolnosti narození neb úsměv štěstí místo mravní hodnoty určuje obyčejně člověku postavení ve společnosti i míru jeho přirozeného blaha. Proto chudobné děvče, třeba sebecknostnější, se neodvážá ani pomyslit, že by se s ní mohl zasnoubit nějaký veliký král a povýšit ji k hodnosti a slávě královské. Chudobný jinoch by jistě také neuvěřil, kdyby mu bylo slibováno, povede-li dobrý život a bude-li poslušný zemských zákonů jako vzorný občan, že jej přijme král za syna a že mu dá podíl ve všech počtech a radostech synů královských. Ale i kdybychom připustili, že takové sny by se na tomto světě mohly uskutečňovat, tak ti nevědomí lidé pocházející z nízkého rodu by v tomto vysokém postavení nemohli být šťastni. A proč? Protože král má sice moc dávat paláce, bohatství, nádherný oděv a hostiny s nejvyšším možným přepychem, ale nemá moc udělit zušlechtnění ducha, uhlazenost a ostatní vlastnosti, které mají zdobit královnu a královské děti. Proto by se tyto osoby necitily na svém místě, nemohly by se ze svého štěstí těšit. Kromě toho by se jim zdálo, že se jimi pohrdá a že jsou zesměšňovány všemi, které rodinný původ a výchova vybavila všim pro vysokou společnost. Již to, že jejich povýšení

k vysokým počtám jim nemůže dát osobní vlastnosti, nutné k tomu, aby se člověk mohl z těchto poct a požitků radovat, by je činilo nešťastnými.

V nebi je však tomu jinak. I kdybychom zde na světě byli největšími chudáky a nevědomci, můžeme si přece činit naděje na velmi vysoký stupeň slávy a na tím vzácnější rozkoše, čím vroucnější bude naše spojení s Bohem. A kdybychom byli sebebezzvýznamnější a sebenížší postavením na tomto světě, můžeme očekávat, že se budeme v nebi pohybovat v nejvznešenější společnosti. A nejenže můžeme po tom po všem toužit a toho s milostí Boží ctnostným životem dosáhnout, ale *budeme pro své vysoké postavení také uzpůsobeni. V tom okamžiku, kdy patření na Boha zaplaví naši duši, staneme se Jemu podobnými.* Dostane se nám tedy zušlechtění veškerého poznání, moudrosti a všech ostatních dokonalostí. Budeme přiděni osobní krásou, jemností a všemi ctnostmi, které mají zdobit snoubenky Ježíše Krista a dívky Boží. Neboť musíme stále pamatovat, že *nebeská sláva nejenže povznesení našeho ducha světlem slávy, ale povýší i celou naši přirozenost k stavu nadpřirozenému.*

Tak bude náš *duch* vyvýšen vysoko nad své nynější schopnosti *světlem slávy*, naše *tělo* pak bude povzneseno nad svou nynější dokonalost *vzkříšením*. Jak jsme již poznali, všichni spravedliví vstanou ve slávě, ale každý na svém stupni dokonalosti. Neboť „*jiný je lesk slunce, jiný lesk měsíce a jiný lesk hvězd; ano hvězda od hvězdy liší se leskem.*“ (1 Kor 15,41) Apoštol národů nás učí velmi prostě, že mezi svatými jsou nanejvýš obrovské rozdíly a rozličné stupně osobní krásy, milosti a lesku. Rozdíl mezi krásou a jasností nejvyšších a nejnižších v nebi možno přirovnat k rozdílu mezi oslňujícím jasným slunečním a mdlým svitem měsíčním. Protože vzkříšení je částí nebeské odměny, plyne z toho, že *čím dokonaleji umrtvujeme své nezřízené náklonnosti a vášně a svým životem se připodobňujeme Ježíši Kristu, tím více osobní krásy a jasnosti, tedy tím větší blaženost budeme mít v nebi.*

Osobní krása a dokonalost a povznesení v nebi jsou známky, podle kterých se hned pozná, kdo byl nejsvětější a kdo nejvíce vykonal na tomto světě pro Boha. V nebi již to nebude jako na tomto světě, kde se bezbožným vede dobře v bohatství,

ve cti a moci, kdežto ctnostní živoří nezřídka v chudobě, v opovržení, ano bývájí uštváni až k smrti. Podle zevnějšku člověka a jeho poměrů nelze správně soudit o jeho svatosti. Proto, vidíte-li člověka, který vyniká krásou, vzděláním, ušlechtilostí a je obklopen vši nádherou tohoto světa, ctěn a přímo zbožňován svými přáteli, těší se z vysokého společenského postavení a ze všech požitků, které jen může svět dát, nemůžete podle vši té slávy soudit, že je to i nejsvětější člověk. Může to být hodný člověk, ale jeho sláva není měřítkem jeho ctnosti.

V nebi však je sláva, již jsou svatí obklopeni, neklamnou známkou toho, jak byli v tomto životě ctnostní. Proto až tam přijdete, uzříte některé, kteří svou slávou ozářují ostatní tak, jako slunce osvětluje měsíc. Jsou podivuhodně jakoby proměněni v Boha, září jako Bůh v jeho přítomnosti, mají co největší účast v božské přirozenosti a jsou s Ním spojeni co nejvroucněji. Vynikají důstojností nad ostatní; andělé a svatí je velice milují. Až je uzříte, bude vaší první myšlenkou, že jsou mezi všemi vyvolenými nejsvětější. Již sami usoudíte z jejich oslňujícího lesku, z podivuhodné podobnosti Bohu, z jejich vroucího spojení s Ním, z vysokého postavení a z jejich vznešené radosti, že na zemi milovali Boha celým srdcem a bližního jako sebe, že byli chudí duchem, pokorní, čistí, že trpěli protivenství, a že někteří z nich snad i život položili pro Boha v nejkrvavějších mukách. To je správný úsudek, neboť *na tak vysoký stupeň slávy, krásy a blaženosti se dostali jen za hrdinskou ctnost, nikoli za vznešený původ pozemský ani šťastnou náhodou.*

A pak uvidíte zase jiné, kteří, ač dokonale šťastní, přece jsou na mnohem nižším stupni spojení s Bohem a jsou na nižším stupni osobní krásy. Hned poznáte, že konali ctnosti v menší míře. Váš úsudek je opět správný, neboť *do slávy, krásy a blaženosti se dostali jen za hrdinskou ctnost, nikoli za vznešený původ pozemský, ani šťastnou náhodou.*

A pak uvidíte zase jiné, kteří ač dokonale šťastní, přece jsou na mnohem nižším stupni spojení s Bohem a osobní krásy. Hned poznáte, že konali ctnosti v menší míře. Váš úsudek je opět správný, neboť *ze slávy nebešťanů můžeme usuzovat na jejich mravní cenu a na míru ctností, kte-*

IX. POSTNÍ REKOLEKCE PRO OTCE A MATKY

2. – 4. března 2018 v Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži

Téma: „Boží volání k životu s ním a naše volba“ – přednáší MUDr. Jitka Krausová a P. Josef Červenka

PROGRAM REKOLEKCE:

Pátek 2. března – příjezd a ubytování do 18.45 hod.

• 19.00 hod. – mše svatá v horní kapli AG, zahájení rekolekce (P. Josef Červenka).

Sobota 3. března – 7.30 hod. – modlitba ranních chval v kapli AG • 8.00 hod. – snídaně pro ubytované • 8.30 hod. – zahájení v aule gymnázia

– modlitba za rekolekci • 8.45 hod. – I. přednáška (MUDr. Jitka Krausová), přestávka • 10.00 hod. – II. přednáška (MUDr. Jitka Krausová) • 11.00 hod. – svědectví o modlitbě a společná modlitba růžence • 12.00 hod. – oběd, siesta, adorace v kapli AG od 13.00 do 14.30 hod. • 14.30 hod. – přednáška (P. Josef Červenka) • 15.45 hod. – příležitost k modlitbě (osobní, společná, přímluvná, adorace) • 17.00 hod. – mše svatá – kostel sv. Mořice (P. Josef Červenka) • 18.00 hod. – večere • 19.00 hod. – moderovaná beseda s přednášejícími • 21.00 hod. – večerní modlitba v kapli AG (P. Josef Červenka).

Neděle 4. března – 7.40 hod. – modlitba ranních chval v kapli • 8.00 hod. – snídaně • 9.00 hod. reflexe přednášek (MUDr. Jitka Krausová) • 10.15 hod. – mše svatá v kostele sv. Mořice v Kroměříži • 12.00 hod. – oběd a závěrečné setkání v kapli se svátostným požehnáním.

Program, ubytování i strava budou v areálu Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži. **Ceny za ubytování:** 1 noc s ložním prádlem 210 Kč, se spacákem 175 Kč. **Stravování:** snídaně 36 Kč, oběd 68 Kč, večere 45 Kč. **Režijní poplatek** za každého účastníka 100 Kč. Platba až na místě. Spolehneme na vaši zodpovědnost, když se přihlásíte, že i přijedete! **Žádost o přihlášku pošlete nejpozději do 26. února 2018 na e-mail: postnirekolekce@seznam.cz • informace: P. Josef Červenka, tel. 731 621 105.**

ré konali na tomto světě, protože tam bude vše jen odměnou, a ne výsledkem něčího původu anebo pozemského štěstí.

(Pokračování)

Z knihy F. J. Boudreaux S.J.: Ani oko nevidělo... Přeložily a vydaly Sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově. Vytiskla Společenská knihtiskárna v Přerově v roce 1934. Imprimatur Olomucii, die 9 Aprilis 1934, Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis.

(Redakčně upraveno)

Pondělí 12. 2. 2018

6:05 Klapka s ... (101. díl): Alenou Krejčovou **7:30** Buon giorno s Františkem **8:35** Exit 316 (33. díl): Zlomená srdce **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Cestujeme regionem Záhorie **10:25** V pohorách po horách (14. díl): Brada **10:35** Chlapi nahoře **10:55** Causa Carnivora **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Žalman & spol. na Mohelnickém dostavníku 2013 **13:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (11. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Ars Vaticana (3. díl) **14:45** Noční univerzita: Prof. PhDr. Pavel Kalina, CSc. – Ikonoklasmus – proč lidé ničí obrazy? **16:00** V souvislostech (216. díl) **16:20** Cvrlikání (53. díl): David Stypka & Bandjeez **17:30** Skryté poklady: Christian **18:05** Můj chrám: Akademický sochař Petr Váňa v kapli sv. Judy Tadeáše, Dobřichovice **18:25** Sedmihlásky (75. díl): Zeleňaj sa, zeleňaj **18:30** Bible pro nejmenší: Josefovi bratři **18:40** Putování Modrou planetou: Guatemala **19:15** Terra Santa news (280. díl): 7. 2. 2018 **19:40** ARTBITR – Kulturní magazín (45. díl): S Robertem Miklušem **20:00** Hřiňovský kostelík na Islandu [P] **20:25** Odsouzena za vlastizradu **20:45** Historie sklářství v Karloince **21:05** Music4mation **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Mgr. Zdeněk Halas, Ph.D. – Archimédův palimpsest **23:30** Lednický park vypravuje **0:00** Kulatý stůl (183. díl): Ženy v evropské kultuře **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 13. 2. 2018

6:05 Pod lampou **8:10** Svatá Františka Římská **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech (216. díl) **9:35** Muzikanti, hrajte **10:05** Noční univerzita: Mgr. Zdeněk Halas, Ph.D. – Archimédův palimpsest **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** U VÁS (16. díl): Co dělají folkloristé na jaře **13:15** Svoboda, kterou nám Bůh dal: Salesiáni v Žepče **13:40** V pohorách po horách (14. díl): Brada **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Kulatý stůl (183. díl): Ženy v evropské kultuře **16:10** Ars Vaticana (3. díl) **16:25** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Dotkni se ran **16:50** Probenzení Haiti **17:20** Pro vita mundi (55. díl): Don Václav Klement, SDB **18:05** Noeland (23. díl) **18:25** Sedmihlásky (75. díl): Zeleňaj sa, zeleňaj **18:30** Bible pro nejmenší: Mojžiš **18:35** Animované příběhy velikánů dějin: Benjamin Franklin (1706–1790) **19:05** Léta letí k andělům (6. díl): Otmár Oliva – výtvarník **19:30** Zpravodajské Noeviny (931. díl): 13. 2. 2018 [P] **20:00** Jde o život (3. díl): Modlitba II. **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Post Scriptum **22:15** Řeckokatolický magazín (142. díl) [P] **22:30** Terra Santa news (280. díl): 7. 2. 2018 **22:50** Hadath Baalbek **23:15** Zpravodajské Noeviny (931. díl): 13. 2. 2018 **23:40** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (83. díl): Saframentská kapela! **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 14. 2. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (931. díl): 13. 2. 2018 **6:25** Bol som mimo: Richard Čanaky – Vydrate metamorfozy **7:30** Noční univerzita: Prof. PhDr. Pavel Kalina, CSc. – Ikonoklasmus – proč lidé ničí obrazy? **8:40** Ars Vaticana (3. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V pohorách po horách (8. díl): Sokolie **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:40** Irák– Země světců a mučedníků **11:05** Hřiňovský kostelík na Islandu **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Řemeslo, zlaté děnko: Rožnovské slavnosti 2015 **13:45** ARTBITR – Kulturní magazín (45. díl): S Robertem Miklušem **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Exit 316 (33. díl): Zlomená srdce **14:55** Víra do kapsy **15:15** Zpravodajské Noeviny (931. díl): 13. 2. 2018 **15:40** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Modlitba, půst

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

a almužna (Mt 6,1–6.16–18) **16:25** Mše svatá Popeleční středy z Vatikánu [L] **18:35** Bible pro nejmenší: Mojžiš – podivný oheň **18:40** Sedmihlásky (75. díl): Zeleňaj sa, zeleňaj **18:45** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **19:30** Terra Santa news (281. díl): 14. 2. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k andělům (7. díl): František Lizna – jezuita s františkánskou spiritualitou **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Alexander Tomský – Současná a budoucí společenská štěpení [P] **23:20** Generální audience Svatého otce **23:40** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (11. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **0:05** Večer chval (63. díl): Chválová kapela od sv. Filipa a Jakuba ve Zlíně **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 15. 2. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Guatemala **6:40** Klapka s ... (52. díl): Pavlem Nenkovským **7:45** Léta letí k andělům (7. díl): František Lizna – jezuita s františkánskou spiritualitou **8:05** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Dotkni se ran **8:35** Terra Santa news (281. díl): 14. 2. 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Modlitba, půst a almužna (Mt 6,1–6.16–18) **9:55** Kulatý stůl (183. díl): Ženy v evropské kultuře **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Koncert tří sborů: Odry 2015 **13:15** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Generální audience Svatého otce **14:55** Dům nejen ze skla **16:00** Zpravodajské Noeviny (931. díl): 13. 2. 2018 **16:20** Řeckokatolický magazín (142. díl) **16:35** Smířčí kříž **17:00** V pohorách po horách (14. díl): Brada **17:15** Svatá Františka Římská **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Benjamin Franklin (1706–1790) **18:30** Bible pro nejmenší: Mojžiš před faraonem **18:35** Sedmihlásky (75. díl): Zeleňaj sa, zeleňaj **18:45** Ars Vaticana (4. díl) **19:00** Večeře u Slováků: 1. neděle postní [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (932. díl): 15. 2. 2018 [P] **20:00** Cvrlikání (57. díl): Jan Řepka [L] **21:05** Blahořečení Tituse Zemana **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (932. díl): 15. 2. 2018 **0:30** Dotek lásky a posvěcení **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 16. 2. 2018

6:05 Noční univerzita: Alexander Tomský – Současná a budoucí společenská štěpení **7:15** Víra do kapsy **7:35** Jak potkávat svět (57. díl): S Martou Kubišovou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Zpravodajské Noeviny (932. díl): 15. 2. 2018 **9:40** Ars Vaticana (4. díl) **9:50** Vezmi a čti: Leden 2018 **10:05** ARTBITR – Kulturní magazín (45. díl): S Robertem Miklušem **10:15** Hřiňovský kostelík na Islandu **10:35** Neoblokný kardinál **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Stopy ve sněhu **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Elektronická kazatelna **14:55** Na pořadu rodina (14. díl): Když dítě nepřichází **16:00** Zpravodajské Noeviny (932. díl): 15. 2. 2018 **16:25** Jde o život (3. díl): Modlitba II. **18:00** Skryté poklady: Roman **18:30** Bible pro nejmenší: Voda se rozestoupila **18:35** Sedmihlásky (75. díl): Zeleňaj

sa, zeleňaj **18:45** Žalman & spol. na Mohelnickém dostavníku 2013 **19:30** Vezmi a čti: Leden 2018 **20:00** Kulatý stůl: Vděčnost **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováků: 1. neděle postní **22:30** Outdoor Films s Josefem Lukášem (22. díl): Skialpinismus a hory jsou můj život **0:05** V pohorách po horách (14. díl): Brada **0:15** Josef a jeho bratři **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 17. 2. 2018

6:05 Klapka s ... (45. díl): Lud'kem Štiplm **7:10** Léta letí k andělům (7. díl): František Lizna – jezuita s františkánskou spiritualitou **7:30** Misie skrze svědectví – Slovensko **8:25** Můj chrám: Akademický sochař Petr Váňa v kapli sv. Judy Tadeáše, Dobřichovice **8:45** Noeland (23. díl) **9:05** Sedmihlásky (75. díl): Zeleňaj sa, zeleňaj **9:10** Animované příběhy velikánů dějin: Benjamin Franklin (1706–1790) **9:45** Noční univerzita: CSA Třešť 2014: přednáška P. Petra Smoleka – Kdo je člověk **11:00** Exit 316 (33. díl): Zlomená srdce **11:20** Music4mation **11:40** Víra do kapsy **12:00** Angelus Domini **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Pod lampou **14:25** Terra Santa news (281. díl): 14. 2. 2018 **14:50** Večeře u Slováků: 1. neděle postní **15:15** Mwebare kwija – Klinika v buši **15:35** Zpravodajské Noeviny (932. díl): 15. 2. 2018 **16:00** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Pokušení Páně (Mt 4,1–14) **16:35** Jánošíkove dni v Terchovej 2014: „Prechádzky po krajii“ **18:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (12. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:25** Sedmihlásky (75. díl): Zeleňaj sa, zeleňaj **18:30** Bible pro nejmenší: Voda se rozestoupila **18:40** Muzikanti, hrajte **19:10** Setkání **19:30** V souvislostech (217. díl) [P] **20:00** Stalingradská Madona [P] **20:50** V pohorách po horách (15. díl): Violík **21:05** Rok 2017 s papežem Františkem [P] **21:55** Hřiňovský kostelík na Islandu **22:15** Noční univerzita: Prof. PhDr. Pavel Kalina, CSc. – Ikonoklasmus – proč lidé ničí obrazy? **23:30** Žalman & spol. na Mohelnickém dostavníku 2013 **0:20** Řeckokatolický magazín (142. díl) **0:35** 869 dní **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 18. 2. 2018

6:05 Ars Vaticana (4. díl) **6:15** Putování Modrou planetou: Guatemala **6:50** Ale o není bílý **7:25** Řeckokatolický magazín (142. díl) **7:45** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Dotkni se ran **8:10** Cvrlikání (57. díl): Jan Řepka **9:20** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Pokušení Páně (Mt 4,1–14) **10:00** Večeře u Slováků: 1. neděle postní **10:30** Mše svatá z kostela Nanebevzetí Panny Marie v Hrabyni [L] **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (45. díl): S Robertem Miklušem **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (217. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:25** Stalingradská Madona **14:20** Muzikanti, hrajte **14:50** Adopce srdce **15:25** Rok 2017 s papežem Františkem **16:15** Noční univerzita: Alexander Tomský – Současná a budoucí společenská štěpení **17:30** Léta letí k andělům (7. díl): František Lizna – jezuita s františkánskou spiritualitou **17:55** Sedmihlásky (75. díl): Zeleňaj sa, zeleňaj **18:00** Noeland (24. díl) **18:25** Animované příběhy velikánů dějin: George Washington (1732–1799) [P] **18:55** Básník dřeva **19:10** Music4mation **19:30** Exit 316 (34. díl): Kluci a holky [P] **20:00** Má vlast: Jedlí [P] **21:05** V souvislostech (217. díl) **21:25** Lednický park vypravuje **22:00** Na pořadu rodina (14. díl): Když dítě nepřichází **23:00** Mosambik – Bom Padre **23:30** Ars Vaticana (4. díl) **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 12. 2. o 13:30 hod.: V škole Ducha (Miloš Lichner SJ: Ježišovi učenici)

Záznam prednášok, ktoré odzneli na duchovno-ozdravnom pobyte v Kúpeľoch Nimnica.

Utorok 13. 2. o 16:00 hod.:

Večerná univerzita (Ulf Eckman)

Začiatok novej série prednášok známeho švédkeho bývalého pastora veľkej evanjelíkálnej cirkvi, dnes katolíka Ulfa Eckmana.

Streda 14. 2. o 17:00 hod.: Popolcová streda

Priamy prenos sv. omše na začiatok pôstneho obdobia z Vatikánu. Celebriuje Svätý otec František, tlmočí p. Marek Vaňuš SVD.

Štvrtok 15. 2. o 21:10 hod.:

Poltón klub (Hrozen)

Naživo sa v klubovom hraní a rozhovore pripomenie česká kapela

Hrozen, ktorej hudobná tvorba leží na rozhraní pesničkárstva a hravej alternativity. Moderujú Jerguš a Maruš.

Piatok 16. 2. o 17:30 hod.: Stretko (dokument)

Dokument o základných princípoch saleziánskej výchovy a tiež dokument z putovania relikvií Dona Boska na Slovensku.

Sobota 17. 2. o 20:30 hod.: Lurdy (2)

Lurdy nie je len miesto zjavenia Panny Márie. Film rozpráva príbehy ľudí, ktoré sa stali pred mnohými rokmi, ale predsa sú nám blízke otázkami, ktoré neustále kladieme: veda, alebo viera?

Nedeľa 18. 2. o 20:30 hod.: Duchovná poradňa (Michal Zamkovský CSsR: Čo s pokušením?)

Zaujímá vás duchovný život a pritom máte otázky, na ktoré sa vám zatiaľ nepodarilo nájsť odpovede? Otec Michal Zamkovský a otec Ján Buc budú prinášať odpovede na vaše otázky i pochybnosti.

Římskokatolícké farnosti Paršovice a Soběchleby vás zvou na POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU v sobotu 24. února 2018 v sokolovně v Paršovicích.

Přednáší P. Radek Sedlák, farář v Troubkách. **PROGRAM:** 8.30 hod. – zahájení, modlitba růžence světla • 9.00 hod. – I. přednáška, meditace • 10.30 hod. – II. přednáška, meditace • 11.30 hod. – modlitba bolestného růžence • 12.00 hod. – oběd, přestávka • 13.00 hod. – konference, odpovědi na vaše dotazy • 14.00 hod. – III. přednáška, meditace • 15.15 hod. – křížová cesta ve farním kostele, svátost smíření • 16.00 hod. – mše svatá ve farním kostele, závěr duchovní obnovy.

Všichni účastníci mají zajištěné občerstvení a oběd. **Farnici odevzdají přihlášku s režijním poplatkem 150 Kč, studenti 80 Kč na faře v Soběchlebach, nebo v sakristii kostela do 20. února 2018. Ostatní se mohou přihlásit na e-mail farasobechleby@seznam.cz nebo na telefon 731 621 105.** Poplatek pak zaplatíte na místě. Vezměte si s sebou Písmo svaté NZ a sešit na poznámky.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

10. – 17. ÚNORA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 2.		PO 12. 2.		ÚT 13. 2.		ST 14. 2.		ČT 15. 2.		PÁ 16. 2.		SO 17. 2.	
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	1107	1232	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	1108	1232	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	274	304	277	308	281	311	284	315
Antifona k Zach. kantiku	693	783	939	1050	953	1066	274	304	278	308	281	312	284	316
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	274	304	278	308	281	312	284	316
Závěrečná modlitba	693	783	939	1050	954	1067	275	305	278	309	282	312	285	316
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	275	305	279	309	282	313	285	316
Závěrečná modlitba	693	783	943	1054	957	1071	275	305	278	309	282	312	285	316
Nešpory:														
SO 10. 2.														
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	268	298	269	299	268	298
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	276	306	280	310	283	314
Ant. ke kant. P. M.	693	782	694	783	948	1060	962	1076	276	307	280	310	283	314
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	277	307	280	310	283	314
Záv. modlitba	693	783	693	783	948	1061	963	1077	275	305	278	309	282	312
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 11. 2. – 6. neděle v mezidobí

1. čt.: Lv 13,1–2.45–46
Ž 32(31),1–2.5.11
Odp.: 7 (*Tys mě útočiště, zahrneš mě radostí ze záchrany.*)
2. čt.: 1 Kor 10,31–11,1
Ev.: Mk 1,40–45

Pondělí 12. 2. – ferie

1. čt.: Jak 1,1–11
Ž 119(118),67.68.71.72.75.76
Odp.: 77a (*Ať se mi dostane tvého slitování, Hospodine, abych byl živ.*)
Ev.: Mk 8,11–13

Úterý 13. 2. – ferie

1. čt.: Jak 1,12–18
Ž 94(93),12–13a.14–15.18–19
Odp.: 12a (*Šťastný člověk, jehož vychováváš, Hospodine.*)
Ev.: Mk 8,14–21

Středa 14. 2. – Popeleční streda

1. čt.: J1 2,12–18
Ž 51(50),3–4.5–6a.12–13.14+17
Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)
2. čt.: 2 Kor 5,20–6,2
Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Čtvrtek 15. 2. – ferie

(v pražské arcidiecezi: připomínka bl. Bedřicha Bachsteina a druhú)
1. čt.: Dt 30,15–20
Ž 1,1–2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
Ev.: Lk 9,22–25

Pátek 16. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,1–9a
Ž 51(50),3–4.5–6a.18–19
Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)
Ev.: Mt 9,14–15

Sobota 17. 2. – připomínka sv. Alexia a druhú

1. čt.: Iz 58,9b–14
Ž 86(85),1–2.3–4.5–6
Odp.: 11a (*Pouč mě o své cestě, Hospodine, abych krácel v tvé pravdě.*)
Ev.: Lk 5,27–32

NOVINKA MCM s. r. o.

KRÍŽOVÁ CESTA SE SV. FAUSTYNOU
Andrea Odstrčilíková

Kříž je nedílnou součástí našeho života. Odmítáme-li ho, přijde jiný – často těžší, než byl ten první. Svátá sestra Faustyna si toho byla vědoma, proto pokorně přijímala všechny bolesti, nemoci i utrpení, které život přinášel. Věděla, že s každým křížem Bůh dává také sílu ho nést, že každý kříž je velkou milostí – darem, který má moc proměnit nitro člověka. Text této křížové cesty je volným pokračováním knihy *Boží milosrdenství – Rozjímání se sv. Faustynou*. Společně se sestrou Faustynou se můžeme ponořit do bolesti a utrpení, které prožívala sjednocena s Kristem, zcela odevzdaná do vůle Boží. Citace pocházejí z *Deníčku sv. Faustyny*, fotografie z archivu Kongregace sester Matky Božího milosrdenství. Vyšlo s církevním schválením.

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 143x202 mm, 30 stran, 49 Kč

NEJEN PRO DOBU POSTNÍ

KRÍŽOVÁ CESTA PRO VDOVY

Mgr. Alenka Panáková • Ilustrace Mgr. Lucie Mrtvá

Lidská samota je pro každého člověka těžkým stavem. V dnešním složitém světě ji prožívá mnoho lidí kolem nás, mezi nimi velký zástup vdov a vdovců. Mezi těmi, kteří nás učí důstojně obstát v tomto nelehkém období, stále stojí na

prvním místě sám Boží Syn. Zvláštním způsobem promlouvají k osamocенému lidskému srdci zastavení křížové cesty. A tato křížová cesta je určena právě vdovám a vdovcům, ke každému zastavení je připojena ilustrace. Spojení s trpícím Kristem může ovdivělým pomoci najít nové duchovní bohatství v jejich osamocенém životě.

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 120x190 mm, křídový papír,
42 stran, 49 Kč

HISTORICKÉ SVĚDECTVÍ

ÚTĚK ZE SIBÍŘE

Rufin Piotrowski • Z francouzštiny přeložil Otto Albert Tichý
Ediční poznámka Mgr. Jan Studeník

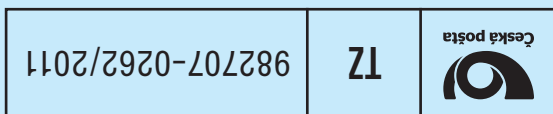
Autorem a hlavním hrdinou knihy je Polák šlechtického původu Rufin Piotrowski. Jako politický aktivista a účastník polského povstání v roce 1831 proti Ruské říši byl nucen emigrovat do Francie. Tu ale nakonec po více jak 10 letech opustil a vydal se pěšky do Ruska. Na Vánoce roku 1843 byl na ruských hranicích zatčen a odsouzen na doživotí na nucené práce na Sibiři. Po třech letech nelidské práce v okovech se rozhodl pro pečlivě připravený útěk a na podzim roku 1846 vstoupil do Paříže...

Ergo Brauner, s. r. o.
Druhé vydání, v Ergo Brauner, s. r. o. první
Brož., 130x210 mm, 112 stran, 125 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1